

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/67/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816010202
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5816010202.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom 10. septembra 2020 prejednal odvolanie obžalovaného M. N. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/66/2016 z 12.3.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. N. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/66/2016 z 12.3.2020, bol obžalovaný M. N. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 7.9.2015 v čase okolo 09.28 hod viedol jazdnú súpravu zloženú z nákladného motorového vozidla značky DAF XF95.480, evidenčné číslo MT-539CP a návesu značky KO`GEL SN 24, evidenčné číslo MT-291YG, po ceste číslo I/78 v smere od obce Lokca smerom na obec Babín, okres Námestovo, pričom v km 14.00, pri prejazde tiahlej pravotočivej zákruty, na mokrej vozovke, neprispôobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam a stavu a povahe vozovky, v dôsledku čoho ľavá zadná časť návesu KO`GEL SN 24 prešla do protismeru, kde narazila do protiúceho motorového vozidla značky RENAULT KANGOO evidenčné číslo TS-061AT, ktoré viedol O. T., nar. XX.X.XXXX, ktorý po dopravnej nehode utrpel zranenia, a to polytraumovnútrôlebečbé poranenie, zlomeninu jarmovej kosti, zlomeninu hornej čeľuste, zlomeninu spodiny očnice, sériovú zlomeninu rebier s postihnutím štyroch a viacerých rebier, pohrudnicový výpotok, iný preumothorax, pomliaždenie hrudníka, zlomeninu plecového pletenca, viaceré otvorené rany pleca a ramena, poškodenie plexus brachálie (poškodenie pletenca nervov vstupujúcich z chrbtice do ľavej hornej končatiny) s dobou liečenia a práceneschopnosti do 14.3.2016.

Za to súd obžalovanému uložil podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému zároveň uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 24 mesiacov.

Proti tomu rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný M. N., a to proti všetkým jeho výrokom. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že podobne, ako pri prvom zrušenom rozsudku okresného súdu v tejto trestnej veci zo dňa 31.5.2019 konštatuje, že aj tento rozsudok považuje za neurčitý a nepreskúmateľný, pretože aj naďalej je toho názoru, že okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 12.3.2020 sa opätovne riadne nevysporiadal so všetkými pochybnosťami, ktoré vznikli v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 7.9.2015 a na ktoré počas trestného konania viackrát poukazoval. Taktiež si myslí, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé,

akými úvahami sa súd riadil, keď ho uznal opätovne vinným zo spáchania žalovaného trestného činu a akými úvahami sa riadil pri ukladaní konkrétneho druhu, resp. výšky trestu. V tejto súvislosti poukázal aj na závery uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/89/2019 zo dňa 28.11.2019, ktorým odvolací súd zrušil napadnutý prvostupňový rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Domnieva sa, že okresný súd túto vec prejednal len formálne, keď na hlavnom pojednávaní konanom 12.3.2020 sa oboznámil len s listinnými dôkazmi, pričom podľa jeho názoru sa dostatočne nezaoberal vytykanými vecami a pripomienkami k doterajšiemu konaniu okresného súdu v predmetnej veci. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa podľa jeho názoru riadne nevysporiadal s otázkou hodnotenia dôkazov - znaleckých posudkov v súvislosti so zisťovaním skutočného stavu veci, s rozpornými závermi týchto posudkov, s ktorými sa ani teraz súd riadne nevysporiadal a vlastne ani riadne nevyhodnotil závery týchto znaleckých posudkov a najmä znaleckého posudku Ing. Igora Haracha, ktorý vniesol svojím znaleckým posudkom pochybnosti do celkového priebehu dopravnej nehody zo dňa 7.9.2015 a tiež pochybnosti v súvislosti presného stanovenia miesta terciárneho nárazu motorového vozidla zn. Renault, vzhľadom k tomu, že neboli riadne zdokumentované okolnosti dopravnej nehody zo strany policajných orgánov. Nedostatočné zdokumentovanie dopravnej nehody je namietané zo strany tohto znalca aj v súvislosti s tým, že rozhodujúce časti poškodených vozidiel neboli detailne zdokumentované, a to polohy ochranných bočných líšt motorového vozidla zn. Renault, poloha ľavého združeného svetlometu, ako i vonkajších spätných zrkadiel. Domnieva sa, že v tomto smere vzhľadom k nemožnosti odstrániť tento nedostatočný dôkazný stav (nemožnosť riadne zdokumentovať dopravnú nehodu), a to v súvislosti s uplynutím dlhšieho časového úseku od vzniku nehody, sa dostala obžaloba do dôkaznej núdze. Opätovne poukazuje na to, že znalec Ing. Rastislav Jurina na hlavnom pojednávaní konanom 28.5.2019 riadne nevyargumentoval a nevyjadril sa jednoznačne ku skutočnostiam, ktoré sú v porovnaní so znaleckým posudkom znalca Ing. Igora Haracha sporné a na ktoré poukázal vo svojom písomnom podaní na súd označenom ako „vyjadrenie s návrhom“ na vykonanie výsluchu znalca, a to: poloha časti deformovaného ľavého okenného rámu nákladného motorového vozidla zn. Renault zistená približne v strede jazdného pruhu, návesovej súpravy, pomerne výrazne za deklaroványm miestom zrážky, poloha bočnej ochrannej lišty pravdepodobne ľavej nákladného motorového vozidla zn. Renault na krajnici jazdného pruhu návesovej súpravy zistená pomerne výrazne za deklaroványm miestom zrážky, poloha svetlometu nákladného motorového vozidla zn. Renault približne v strede jazdného pruhu návesovej súpravy zistená pomerne výrazne za deklaroványm miestom zrážky, poloha zadnej zástery-gurtne návesu na krajnici jazdného pruhu návesovej súpravy zistená pomerne výrazne za deklaroványm miestom zrážky, poloha dreveného klinu z návesu na vozovke, ako i skrinky na náradie, mimo spevnenej časti vozovky, poloha gumenej hadice v jazdnom pruhu návesovej súpravy. K týmto skutočnostiam sa síce znalec pri svojom výsluchu vyjadril dňa 28.5.2019 na hlavnom pojednávaní, ale len všeobecne a nie podrobne. Na záver upozornil aj na úvahu znalca Ing. Igora Haracha v jeho znaleckom posudku, že motorové vozidlo zn. Renault Kangoo sa dostalo do situácie, pri ktorej sa dostalo k stredu vozovky, pričom došlo k zrušeniu bezpečného bočného odstupu ako dôsledok strhnutia riadenia doľava a následne doprava. Čo mohlo byť podnetom na náhlu zmenu smeru jazdy nákladného motorového vozidla zn. Renault Kangoo doľava nie je možné objektívne zistiť. Či týmto podnetom mohlo byť otváranie ľavého predného okna počas jazdy (ručné ovládanie) a pritom strhnutie riadenia doľava, je možné považovať len za technicky prijateľnú skutočnosť. Dôvodom na takúto úvahu je skutočnosť, že v mieste kolízie sa nenachádzali úlomky z prípadnej poškodenej sklenenej výplne ľavých predných dvier, ale ani v interiéri vozidla nie sú stopy po úlomkoch takého rozsahu, aby zodpovedali deštrukcii takejto sklenenej výplne a charakteru a vzniku mechanizmu poškodenia (znalecký posudok č. 56/2016, str. 42). Keďže sa súd opätovne nevysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre riadne, správne a spravodlivé rozhodnutie v tejto trestnej veci, opätovne poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“, ktorej použitie prichádza do úvahy vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti, trvajú aj naďalej, a to aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov s tým, že v tejto súvislosti opätovne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.10.2014 sp. zn. 3To/58/2014. Vzhľadom k týmto okolnostiam a pochybnostiam, ktoré sa naďalej nachádzajú v tejto trestnej veci, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a rozhodol vo veci sám tak, že ho spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Tr. por.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., obsah odvolania spĺňa

náležitosti § 311 ods. 1, 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Treba stručne pripomenúť, že Okresný súd Námestovo rozsudkom, sp.zn. 4T/66/2016 z 31.5.2019 obžalovaného M. Krupu uznal vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. a odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému zároveň uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 24 mesiacov.

Na podklade odvolania podaného obžalovaným Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 3To/89/2019 z 28.11.2019 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v citovanom uznesení, sp.zn. 3To/89/2019 z 28.11.2019 v otázkach procesného aj hmotného práva. V zmysle pokynu krajského súdu sa samosudkyňa okresného súdu zamerala najmä na odôvodnenie rozhodnutia tak, aby zodpovedalo ustanoveniu § 168 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Aj podľa názoru krajského súdu odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že tento spáchal obžalovaný M. N.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví.

Po subjektívnej stránke súdený trestný čin vyžaduje zavinenie z nedbanlivosti v zmysle § 16 Tr. zák. Páchatel súdeného trestného činu nemal úmysel inému spôsobiť smrť, ťažkú ujmu na zdraví, ale napriek tomu, hoci z nedbanlivosti, inému spôsobil ťažkú ujmu na zdraví (napr. pri dopravnej nehode). Vedomá nedbanlivosť je budovaná na vedomí možnosti vzniku následku, čo predpokladá schopnosť páchatela rozpoznať a zhodnotiť okolnosti, ktoré vytvárajú možné nebezpečenstvo pre záujem chránený zákonom. Pri nevedomej nedbanlivosti zakladá Trestný zákon zodpovednosť za trestný čin na povinnosti a súčasne i možnosti predvídať možnosť poruchy alebo ohrozenia záujmu chráneného zákonom. Kritériom nedbanlivosti pre obidve jej formy je zachovanie určitej miery opatrnosti. Objektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje od každého spravidla rovnakú mieru opatrnosti. Subjektívne vymedzenie miery opatrnosti vyžaduje, aby sa okrem miery povinnej opatrnosti (objektívne kritérium) vzalo do úvahy aj subjektívne vymedzenie tejto opatrnosti, ktorú je páchatel v konkrétnom prípade schopný vynaložiť (individuálne hľadisko). Preto o zavinenie z nevedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. b) Tr. zák. ide len vtedy, ak povinnosť a možnosť predvídať porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom sú dané súčasne. Nedostatok jednej z týchto zložiek znamená, že čin je nezavinený. Príčinná súvislosť medzi porušením povinnej opatrnosti a následkom je základným predpokladom zavinenia z nedbanlivosti. Zavinenie musí zahŕňať všetky znaky charakterizujúce objektívnu stránku trestného činu, teda aj príčinný vzťah medzi konaním páchatela a následkom trestného činu.

Subjektívna stránka zahŕňa znaky vzťahujúce sa na psychiku páchatela. Najvýznamnejší z nich je zavinenie, ktoré má formu úmyslu alebo nedbanlivosti. Zavinenie predstavuje vnútorný psychický vzťah páchatela k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného Trestným zákonom spôsobom uvedeným v Trestnom zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchatelovho trestného činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Príčinný vzťah spája konanie s následkom. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti je bezpečné zistenie príčinného pôsobenia konania obžalovaného na spoločenské vzťahy a toho, či toto konanie má znaky zavinenia.

Páchatel je trestne zodpovedný za následok, ktorý spôsobil, len pokiaľ, pokiaľ ho zaviniť. Zavinenie aspoň z nevedomej nedbanlivosti je dané vtedy, ak sa preukáže, že páchatel si mal a mohol predstaviť, že príčinný vzťah medzi jeho konaním a následkom sa môže rozvinúť tak, ako sa rozvinul. Pre páchatela nepredvídateľný príčinný priebeh nie je v zavinení obsiahnutý a páchatel nezodpovedá za následok, ktorý takto nastane.

Zavinenie z nedbanlivosti (v oboch formách) nie je vylúčené spoluzavinením iných osôb, vrátane poškodeného.

Konanie páchatela má povahu príčiny aj vtedy, ak okrem jeho konania spôsobilo následok aj konanie ďalšej osoby (vrátane poškodeného). Príčinná súvislosť medzi konaním páchatela a následkom sa totiž neprerušuje ani v prípade, ak ku konaniu páchatela pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, ale konanie páchatela zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo. Dôležité pritom je, aby konanie páchatela z hľadiska spôsobeného následku bolo príčinou dostatočne významnou.

Súd prvého stupňa sa týmito úvahami vo vzťahu k súdenému trestnému činu dôsledne riadil a jeho závery, že zistil zavinenie obžalovaného, sú správne. Okresný súd v napadnutom rozsudku veľmi podrobne rozpísal skutkové i právne dôvody, pre ktoré obžalovaného uznal za vinného z vyššie uvedeného trestného činu. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysokokvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu neostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na správne dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje rozhodnutie.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. Obžalovaný sa od začiatku trestného konania necíti byť vinný zo súdeného trestného činu. Obžalovaný nevedel uviesť príčinu dopravnej nehody a v podstate opísal len vnímanie dopravnej nehody zo svojho pohľadu. Uvedol, že v čase, keď sa s ťahačom nachádzal na cestnom moste, zbadal oproti sebe idúce motorové vozidlo, avšak sa nevedel vyjadriť, v akej vzdialenosti sa od neho nachádzalo, akou šiel šofér rýchlosťou a nevedel sa vyjadriť ani k spôsobu jazdy vodiča. Reagoval až na náraz, ktorý počul od zadnej ľavej časti návesu. V čase, keď pozrel do ľavého spätného zrkadla, tak videl, že zadná ľavá časť návesu sa nachádza v jeho jazdnom pruhu. Na túto situáciu reagoval prudkým brzdením až tak, že jazdnú súpravu začalo lámať a dostala sa až do protismeru. Preto prestal brzdiť, jazdnú súpravu narovnal a odstavil ju pri krajnici. Podľa jeho názoru mu nemožno pričítať zavinenie na predmetnej dopravnej nehode.

Na objasnenie príčin dopravnej nehody, ku ktorej došlo v kritický deň 7.9.2015 v čase cca o 9.28 hod. na ceste I/78 v km. 14,000 medzi obcami Lokca a Babín a v tejto súvislosti aj k určeniu miesta stretu motorových vozidiel, ktoré boli účastníkmi nehody, k technike jazdy a spôsobu jazdy obžalovaného ako vodiča jazdnej súpravy a poškodeného ako vodiča vozidla Renault a k prevereniu obhajobných tvrdení obžalovaného bolo v trestnom konaní vykonané rozsiahle dokazovanie najmä tromi znaleckými posudkami z odboru doprava cestná. Prvý znalecký posudok vypracoval v prípravnom konaní súdny znalec Ing. Ján Rabčan. Druhý znalecký posudok na žiadosť obžalovaného vypracoval súdny znalec Ing. Igor Harach (§ 119 ods. 3 Tr. por.). Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vypočul spracovateľov oboch znaleckých posudkov a keďže podľa názoru okresného súdu existovali rozpory v záveroch znaleckých posudkov týchto znalcov, súd podľa § 142 ods. 1 Tr. por., § 143 ods. 1 Tr. por. a § 146 Tr. por. do konania pribral na vypracovanie znaleckého posudku z odboru doprava cestná znaleckú organizáciu EXPERT GROUP, k.s. so sídlom Bratislava. Na hlavnom pojednávaní konanom 28.5.2019 okresný súd vypočul spracovateľa tohto posudku súdneho znalca Ing. Rastislava Jurinu. Žiada sa pripomenúť, že dva znalecké posudky vypracované v trestnom konaní vyznievajú v neprospech obžalovaného (posudok Ing. Jána Rabčana, posudok znaleckej organizácie EXPERT GROUP, k.s. Bratislava) a jeden znalecký posudok vyznieva v prospech obžalovaného (posudok Ing. Igora Haracha).

Krajský súd v tejto súvislosti konštatuje, že znalecké dokazovanie má špecifický charakter a zvláštne postavenie medzi dôkaznými prostriedkami, avšak stále zostáva jedným z možných dôkazov a podlieha hodnoteniu rozhodujúceho orgánu ako každý iný dôkaz, t.j. súd je povinný hodnotiť aj znalecký posudok na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými dôkazmi (R 40/1969). Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným, v danej

veci laickým názorom, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti náležite zistené v trestnom konaní, či naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné alebo dokonca také, ktoré logicky odporujú iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto podkladov (R 40/1972). Pochybnosti o záveroch znaleckého posudku sa musia zakladať na konkrétnych okolnostiach, ktoré tieto pochybnosti vyvolávajú. Len vtedy je namieste postup podľa § 146 Tr. por. (Rt 56/94 II).

Znalec podáva posudok iba o otázkach skutkových, a to len z hľadiska svojej konkrétnej znaleckej odbornosti, ktorú nesmie prekročiť. Nie je pritom oprávnený robiť právne závery. Znalec sa nikdy nesmie zaoberať otázkou viny alebo neviny obvineného (R 18/1988 a R 43/1995). V tomto smere tiež odvolací súd poukazuje na judikatúru (R 33/1981), v zmysle ktorej znalcovi neprináleží vykonávať hodnotenie dôkazov ani z hľadiska ich vierohodnosti, ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná. Ak vykonanie dôkazov, na ktorých podklade má znalec podať posudok, sú vo vzájomnom rozpore, znalec je povinný vypracovať posudok s ohľadom na všetky do úvahy prichádzajúce alternatívy.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, po zhodnotení záverov všetkých troch znaleckých posudkov z odboru doprava cestná a obsahu výsluchu vypočutých súdnych znalcov Ing. Jána Rabčana, Ing. Igora Haracha a Ing. Rastislava Jurinu, jednotlivo i v súhrne s ostatnými dôkazmi, si osvojil znalecký posudok vypracovaný znaleckou organizáciou EXPERT GROUP, k.s. so sídlom Bratislava a tento posudok považoval za podstatný dôkaz usvedčujúci obžalovaného zo spáchania súdeného trestného činu. Na podklade znaleckého posudku znaleckej organizácie EXPERT GROUP a tiež ďalších dôkazov, ktoré boli v súlade s týmto posudkom (najmä listinných dôkazov týkajúcich sa dopravnej nehody: záznam dopravnej nehody, zápisnica o ohliadke miesta dopravnej nehody, fotodokumentácia, náčrtok miesta dopravnej nehody, fotokópia tachografického záznamu), dospel k jednoznačnému záveru, že je dané zavinenie obžalovaného na vzniku predmetnej dopravnej nehody a na vzniku rozsiahlych zranení (ťažkej ujmy) poškodeného O. T. s dobou liečenia a práceneschopnosti do 14.3.2016.

Vo vzťahu k samému priebehu nehodového deja a zavineniu predmetnej nehody krajský súd konštatuje, že znalecká organizácia EXPERT GROUP, k.s. so sídlom Bratislava zastúpená v konaní súdnym znalcom Ing. Rastislavom Jurinom v tomto smere podala objektívny, stavu veci a zákonu zodpovedajúci znalecký posudok, ktorý oprela predovšetkým o vecné zadokumentované stopy na mieste dopravnej nehody, adhézne vlastnosti povrchu vozovky a okolitých plôch, technické údaje vozidiel a rozsiahlu fotodokumentáciu z miesta dopravnej nehody, ktoré zobrazujú celkový pohľad na nehodový úsek, detailné zábery na zadokumentované stopy a detailné zábery na poškodené vozidlá a konečnú polohu vozidiel. Podľa názoru odvolacieho súdu znalecká organizácia pri vypracovaní znaleckého posudku prihliadla na všetky skutočnosti významné pre podanie posudku a k jeho vypracovaniu mala k dispozícii všetky potrebné podklady. Pokiaľ obžalovaný spochybnil skutočnosti, z ktorých znalecká organizácia pri vyhotovení znaleckého posudku vychádzala, súdny znalec Ing. Rastislav Jurina na hlavnom pojednávaní presvedčivo vysvetlil, že miesto zrážky bolo určené na základe výraznej zmeny stopy po vozidle zn. Renault a rovnako aj z najmenších úlomkov laku, skla, plastov, resp. všetkého, čo opadlo z motorových vozidiel a nachádzalo sa v pravom jazdnom pruhu. V súvislosti so zadokumentovaním stôp, ktoré buď neboli presne zamerané, resp. boli zadokumentované len fotograficky, znalec skonštatoval, že tieto pochybnosti nič nemenia na záveroch vypracovaného znaleckého posudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie zadokumentovaných stôp, na základe ktorých bolo určené miesto zrážky vozidiel.

V posudzovanej veci niet žiadnych pochybností o tom, že obžalovaný zaviniel dopravnú nehodu tým, že pri prejazde tiahlej pravotočivej zákruty na mokrej vozovke neprispôsobil rýchlosť jazdy svojím schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky, v dôsledku čoho došlo k strate smerovej stability jazdnej súpravy a prejazdu minimálne zadnej časti návesu do protismerného jazdného pruhu, kde došlo k zrážke s protiúdcim vozidlom Renault. Aj podľa názoru krajského súdu, napriek tomu, že obžalovaný ako vodič jazdnej súpravy v kritickom čase neprekročil v danom úseku povolenú rýchlosť 90,00 kmh (podľa znalca rýchlosť návesovej súpravy v okamihu zrážky s vozidlom Renault bola 82,00 až 87,00 kmh), jeho rýchlosť pri stave vozovky, počasu a polomeru oblúka, po ktorom prechádzal, nebola technicky primeraná.

Znalec ďalej k možnostiam účastníkov zabrániť dopravnej nehode uviedol, že vodič vozidla Renault Kangoo - poškodený rozpoznal kolíznú situáciu, t.j. nestabilnú jazdnú súpravu, ktorej náves zasahoval do jeho jazdného pruhu a na túto skutočnosť reagoval vyhýbaním vpravo až do takej miery, že došlo ku kontaktu vozidla Renault Kangoo a zábradlia. Na odvrátenie zrážky s návesovou súpravou vykonal manéver natočenia kolies riadiacej nápravy vpravo v smere mimo telesa komunikácie a brzdenie. Poškodený nemal dostatok miesta a času na akýkoľvek manéver, ktorý by viedol k zabráneniu zrážke s návesovou súpravou. V technike jazdy poškodeného nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala prípadnej nesprávnej technike jazdy. Bol to práve obžalovaný, ktorý prejazdom do protismerného jazdného pruhu vytvoril poškodenému kolíznú situáciu.

Obžalovaný mohol zrážke s oprotijazdiacim vozidlom Renault zabrániť tak, ak by viedol návesovú súpravu v pravom jazdnom pruhu v smere svojej jazdy. Súdny znalec skonštatoval, že nebolo preukázané, že v smere jazdy obžalovaného sa nachádzala prekážka, ktorú by bol nútený obchádzať, resp. iné okolnosti, ktoré by ho nútili vykonať prejazd do protismerného jazdného pruhu. Bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný svojím nezodpovedným konaním vystavil účastníkov cestnej premávky ohrozeniu na zdraví a živote. V konečnom dôsledku spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej poškodený O. T. utrpel ťažkú ujmu na zdraví, tak ako to má na mysli ustanovenie § 157 Tr. zák. v spojení s § 123 ods. 3,4 Tr. zák.

Z výsledkov vo veci vykonaného dokazovania jednoznačne a bez najmenších pochybností vyplýva, že to bol práve obžalovaný, ktorý spôsobom svojej jazdy zaviniel vznik predmetnej dopravnej nehody. Poškodenému O. T. nemožno pričítať žiadnu mieru spoluzavinenia dopravnej nehody. Bolo bezpečne preukázané, že poškodený jazdil pred nehodou vo svojom jazdnom pruhu, povolenou rýchlosťou a snažil sa s vozidlom vyhýbať čo najviac vpravo. Obžalovaný mu vytvoril prekážku technicky náhlu, takže nemal objektívnu možnosť zabrániť vzniku nehody. Pokiaľ ide o konštatovanie obžalovaného, že poškodený si v trestnom konaní voči nemu neuplatnil nárok na náhradu škody a „akoby“ sa obžalovanému počas výsluchu ospravedlňoval, uvedené okolnosti nemajú žiadny vplyv na dôkazmi preukázaný priebeh skutkového deja a zavinenie dopravnej nehody výlučne konaním obžalovaného.

Odvolací súd po preskúmaní výroku o treste dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, spolu s uložením trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel vo výmere 24 mesiacov, za daných okolností zodpovedá požiadavke primeranosti - proporcionálnosti trestu.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 37 písm. m) Tr. zák. priťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel' už bol za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste nezohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Okresný súd postupoval nesprávne, keď u obžalovaného konštatoval neexistenciu ani jednej priťažujúcej okolnosti. Krajský súd na rozdiel od súdu prvého stupňa u obžalovaného zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (t.j. že páchatel' už bol za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať). Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne potrestaný. V jednom prípade (odsúdenia Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9T/37/2015 - pozn. odvolacieho súdu) sa na obžalovaného hľadí akoby nebol odsúdený. V prípade odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 9T/22/2014 zo dňa 19.6.2014, bol obžalovanému za trestné činy podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieňčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a 6 mesiacov. Vo veci bol obžalovanému dňa 10.1.2017 nariadený výkon trestu odňatia slobody so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Na uvedené odsúdenie je podľa názoru krajského súdu možné prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. U obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť.

So zreteľom na okolnosť, že odvolanie bolo podané iba obžalovaným, krajský súd nemohol napraviť vyššie uvedené pochybenie okresného súdu a zmeniť výrok o treste uvedením ustanovení § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zák., t.j. tak aby zodpovedal stavu veci a zákonu, pretože by došlo k zmene k horšiemu, t.j. v neprospech obžalovaného a krajský súd by porušil zásadu zákazu reformatio in peius, ktorá je definovaná v ustanoveniach § 322 ods. 4 písm. b) a § 327 ods. 2 Tr. por.

Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák. zistil, že okresný súd uložil obžalovanému zákonný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, teda v strede zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zákonným podmienkam zodpovedá aj podmieňčné odloženie tohto trestu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov.

Okresný súd nepochybil ani tým, že obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 24 mesiacov. Z evidenčnej karty vodiča vyplýva, že obžalovaný sa doposiaľ dopustil dvoch priestupkov na úseku cestnej premávky (č.l. 509 spisu). Podľa názoru krajského súdu uloženie podmieňčného trestu odňatia slobody len v kombinácii s trestom zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, ktorý patrí k najúčinnjším prostriedkom ochrany bezpečnosti cestnej premávky, splní účel trestu vymedzený v ustanovení § 34 Tr. zák. Tým je ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, zabránenie odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a priviesť ho k tomu, aby viedol riadny život, pričom uložený trest má správne výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti. Účelom trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá je tiež dočasné vyradenie páchatel'a trestného činu z možnosti vykonávať túto činnosť.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.